

МЪРЗЕЛИВЪ ЦИГАНИНЪ

НАРОДНА ПРИКАЗКА

Било време за коситба. Единъ селянинъ ималъ нужда отъ помагачъ. Излѣзълъ една сутринъ изъ село да си на-мѣри работникъ косачъ. Ходилъ, ходилъ — срещналъ само единъ циганинъ, който се скиталъ безъ работа.

— Слушай, приятелю! Ще дойдешъ ли съ мене да косимъ сѣно! Хубаво ще те нахраня и добре ще ти платя.

— Ще дойда.

Спазарили се. Отишли въ къщата на селянина.

— Жено, — извикалъ селянинътъ, — дай да похап-немъ, че ще вървимъ да косимъ на ливадата.

Жена му сложила богата трапеза. Имало и готвено и печено — колкото искашъ. Циганинътъ залапалъ юнашки.

„Този мъжъ яде, не се шегува, — помислилъ си се-лянинътъ. — Яде за трима. Види се, и на работа ще му спори, като на ядене.“

Щомъ се наядли, селянинътъ рекълъ на жена си:

— Турни ядене за цѣль день. Днесъ повечко работа ще отвъртимъ, та по-добре трѣбва да хапнемъ.

— Ще турна, мъжо. Сготвила съмъ доволно.

Селянинътъ и циганинътъ нарамили коситѣ, понесли яденето и отишли на ливадата.

Като стигнали, циганинътъ рекълъ:

— Господарю, сега трѣбва да починемъ малко, та сетне да ни спори работата.